

მამა ბაგრაიელე ბრატანინი

ბევრი საქმეა გასაკითხავი. შეხსენება ხელისუფალთ და მოქალაქეებს

რა აზრი აქვს ქუთაისის კარიტასის „ბავშვთა ცენტრის“ უსაფრთხოების ყველა წესის დაცვას, თუკი რამდენიმე წუთში ის მაინც ატალახდება და დაიტბორება წვიმის შედეგად, რადგან ქალაქის მუნიციპალიტეტი ვერ უზრუნველყოფს წყალსაცავი არხების სისუფთავესა და ფუნქციონირებას? რა აზრი აქვს მანქანის გამართულად მუშაობას, თუკი წვიმაში, წყლის არხების გაჭედვის გამო, მაინც საათობით უნდა შეყოვნდე გზაზე, ისე რომ ინფორმაციაც ვერ მიიღო საგზაო პოლიციისგან? ბათუმში რომ მიწისძვრა მოხდეს, როგორ შეძლებენ ამდენი ადამიანის ევაკუაციას, როცა ქარიშხალიც კი საკმარისი იქნება მთელი ქალაქის წასალეკად? კიდევ რამდენი მაგალითის მოყვანა შეიძლება მოქალაქესა და სახელმწიფოს შორის თანამშრომლობის საჩვენებლად; სახელმწიფო ბევრს ითხოვს მოქალაქისგან, ორგანიზაციებისგან, დიდ ჯარიმებს უწესებს მათ და რას აკეთებს თავად? რამდენად სანდო შეიძლება იყოს მთავრობის მოქმედება, თუკი საზოგადოებრივი ცხოვრების მრავალ სფეროში სამოქმედო გეგმა არ არსებობს. როცა სახელმწიფო მოქალაქეებისა და ორგანიზაციებისაგან ითხოვს წესრიგს, თავად როდი თავისუფლდება წესების დაცვისაგან! რა თქმა უნდა, მოულოდნელობა ყოველთვის იქნება და მისი კონტროლი შეუძლებელია, მაგრამ სახელმწიფომ და ხელისუფლებამ უნდა შე-

ძლოს პროგნოზირება! დაფიქრდეთ თუნდაც ჯანმრთელობის ახალ და ძველ საკითხებზე. კორონავირუსი და, ასევე, მრავალი უბედური შემთხვევა, მაგალითად, 23 აგვისტოს ჩვიდმეტი ადამიანის დაღუპვა საგზაო ინციდენტის შედეგად... ბევრი ადამიანი სავსებით ვერ ენდობა სასწრაფო დახმარებას, ეს კი გვიჩვენებს, რომ ჯანდაცვა, რომელიც მხოლოდ და მხოლოდ საავადმყოფოზე ახდენს კონცენტრირებას, მყარი ვერ იქნება. სულ უფრო ცხადია, რომ ჯანმრთელობა საყოველთაო სიკეთეა, რაზეც ყველას უნდა მიუზღვებოდეს ხელი, განურჩევლად ასაკისა და შემოსავლისა. ამ ამოცანის მიღწევა შესაძლებელია, თუკი ჯანდაცვა ბიზნესად და მხოლოდ ეკონომიკური ინტერესების მქონე კომპანიად არ გადაიქცევა. არის განათლების პრობლემა ადამიანებისა, რომლებიც უკვე ვეღარ დაუბრუნდებიან სკოლაში გატარებულ წლებს. საზოგადოება განუწყვეტილად ვითარდება და წერაკითხვის ახალ უცოდინრებს ქმნის, არა იმიტომ, რომ ისინი სკოლაში არ დადიან, არამედ ვერ უძლებენ ცვლილებათა სწრაფ ტემპს. ყოვლად აუცილებელია განათლების მიღება სასწავლო ციკლს მიღმაც მოხდეს. სკოლა, სადაც მთავარი პრობლემა არ იქნება უბრალოდ დისტანციის დაცვა ან ნიღაბი, არამედ იმ საათების გონივრულად მართვა, რაც სწავლების პირველად და შეუცვლელ ფორმად რჩება და არა კერძო

გაკვეთილები, როგორც გაცდენილი სასკოლო საათების ალტერნატივა, ციფრული ტექნოლოგიის გამოყენება, ინტეგრაციის ახალი ფორმა „სკოლა-ოჯახი-სამუშაო-რელიგია“, მასწავლებელთა მუდმივი გადამზადება, ძალზე ხისტი დიდაქტიკური პროგრამების დაძლევა. ციფრული ტექნოლოგია დიდ შესაძლებლობას ქმნის ჩვენი სამუშაოს, ცხოვრების, რიტმის შესაცვლელად, მაგრამ ის ვერ ჩაანაცვლებს პირად ურთიერთობებს, მან არ უნდა შეუქმნას ახალი და დიდი პრობლემები მათ, ვინც მისი გამოყენება არ იცის, არ უნდა იქცეს სამუშაოს დაკარგვის, კონკურენციის, ან უფრო და უფრო მეტის მოხვეჭის მიზეზად... უნდა ვაღიაროთ, რომ სამყაროში, სადაც Apple-ს საბაზრო კაპიტალმა 2 ათას მილიარდ დოლარს მიაღწია (ლირებულეა მრავალი ქვეყნის ბიუჯეტს აღემატება), და სადაც კომპანია Amazon-ის დამფუძნებელი და მეპატრონე ჯეფ ბეზოსი 150 მილიარდი დოლარის პირად ქონებას ფლობს, რაღაც მართებული არ არის. ალბათ დადგა დრო, როცა ჩვენი სახლებისა და კვარტლების სხვაგვარად მოწყობაზე უნდა ვიფიქროთ, ისე, რომ რაც შეიძლება მეტად გავზარდოთ ახლო სოციალური ცხოვრების შესაძლებლობა, და ამას არა მარტო „ორი ნაბიჯის“ მაღაზიათა ქსელის გახსნით უნდა მივალნიოთ... ნულოვანმა სოციალურმა დაშორებამ მართლაც არსებითად უნდა გააუმჯობესოს ყოველი ადამიანის ცხოვრების ხარისხი.

ქრონიკა

**თარგმანა
რუსულან ავალიშვილმა**

პირველი მსიჩაე ბაზილიკა სენტრალურ აზიაში

6 სექტემბერს ყარაღანდის წმიდა იოსების ტაძარს წმიდა საყდარმა მცირე აზიის პირველი მცირე ბაზილიკის სტატუსი მიანიჭა. ბაზილიკის მშენებლობა გადასახლებული კათოლიკეების თხოვნით დაიწყო იმ დროს, როდესაც საბჭოეთში ქრისტიანთა წინააღმდეგ რეპრესიები შერბილდა. „ჩვენი ლამაზი ეკლესია ორმოცი წლის წინ გაიხსნა. იმ დროს აქ უკვე ბევრი კათოლიკე იყო გადმოსახლებული. ათეიზმი მძვინვარებდა და მღვდლები ციხეებსა და ბანაკებში იხსდნენ. ეს ტაძარი ღრმა რწმენისა და უმძიმესი ტანჯვის ნაყოფია, მაგრამ, ამავე დროს, ჩვენდამი ღმერთის უდიდესი სიყვარულის ნიშანი“, - აღნიშნა ყარაღანდის ეპარქიის გენერალურმა ვიკარიუსმა ევგენი ზინკოვსკიმ.

„FRATELLI TUTTI“

წმიდა საყდრის პრესამსახურის ცნობით, უწმიდესი ფრანცისკეს ახალი ენციკლიკა „Fratelli tutti“ 4 ოქტომბერს გამოქვეყნდება. ენციკლიკა ძმობასა და სოციალურ თანადგომას მიეძღვნა. ფრანცისკე ასიზელის სიტყვები, რომლებიც უწმიდესმა პაპმა სათაურად აირჩია, უცვლელი, ანუ უთარგმნელი დარჩება ყველა ენაზე გამოქვეყნებული ენციკლიკისათვის. პაპი მიმართავს ყველა მამაკაცსა და ქალს, ყველა დასა და ძმას, კეთილი ნების ყველა ადამიანს. ჩვენ მძიმე ხანაში ვცხოვრობთ: უამრავი ომი, კონფლიქტი, სტიქიური უბედურება, ეკოლოგიური ცვლილებები, ეკონომიკური კრიზისები, სიღატაკე, პანდემიები. ამიტომ, თუკი ადამიანთა

ღირსების დაცვა და შენარჩუნება გვსურს, ყოველ მათგანში უნდა დავინახოთ და ან ძმა, ხოლო ქრისტიანებმა ტანჯულ ადამიანში ტანჯული იესოს სახე უნდა ამოვიცნოთ. და უნდა გვანსოვდეს, რომ ამ სირთულეებს ერთმანეთის გარეშე ვერ გავუმკლავდებით, ვერ დავძლევთ მათ, სანამ ძმა ძმის წინააღმდეგ, ჩრდილოეთი - სამხრეთის, მდიდარი კი ღატაკის წინააღმდეგ ილაშქრებს.

წმიდა საყდრისა და ჩინეთის სახელმწიფო რესპუბლიკის შეთანხმების ვადის გაგრძელების შესახებ

2018 წლის შეთანხმების ვადა ოქტომბერში იწურება, თუმცა წმიდა საყდრის სახელმწიფო მდინის, კარდინალ პიეტრო პაროლინის განცხადებით, ორივე მხარე მზადაა მისი ვადის გაგრძელებისთვის. ხელშეკრულების შინაარსი კონფიდენციალური რჩება, მაგრამ ცნობილია, რომ ჩინეთის ხელისუფლება აგრძელებს კანდიდატების შერჩევას საეპისკოპოსო კათედრებისთვის, თუმცა ხელდასხმის საბოლოო გადაწყვეტილებას რომის პაპი იღებს. თავის მხრივ, წმიდა საყდარმა აღიარა შეთანხმებამდე პაპის კურთხევის გარეშე ხელდასმული ეპისკოპოსები. ამ კომპრომისის წყალობით, ჩინეთის მთელი კათოლიკური იერარქია, პირველად სამოცი წლის განმავლობაში, თანაზიარებაშია წმიდა საყდართან.

ვატიკანის სამოციქულო ბიბლიოთეკის მოღვაწეობის ინტერნეტპორტალი

ინფორმაციული სააგენტოს Vatican News ცნობით, წმიდა საყდრის სამოციქულო ბიბლიოთეკამ მნიშვნელოვნად გაამარტივა მასალის გამოთხოვნის პროცედურა თავის ინტერნეტპორტალზე. ინტერნეტრესურსი <https://www.vaticanlibrary.va> ორ ენაზე - იტალიურსა და ინგლისურზეა ხელმისაწვდომი. „პანდემიის გამო მომხმარებელთათვის ფიზიკური ვიზიტები უფრო და უფრო რთულდება. მაგრამ ბიბლიოთეკა ის ადგილია, სადაც მათ გულითადად უნდა შეხვდნენ“, - აღნიშნა ვატიკანის რადიოსთვის მიცემულ ინტერვიუში ბიბლიოთეკის პრეფექტმა ჩეზარე პაზინიმ.

ყველაზე მსხოვანი პაპი

ბოლო დრომდე, დღეგრძელი პაპთა შორის იყო ლეო XIII, რომელმაც 93 წელი და 140 დღე იცოცხლა. 5 სექტემბერს ბენედიქტე XVI-ს 93 წელი და 141 დღე შეუსრულდა, ამრიგად, ამ დღიდან იგი ყველაზე დღეგრძელ პაპად მიიჩნევა. თუმცა ერთმნიშვნელოვნად პაპ რაცინგერის „რეკორდსმენად“ აღიარება შეუძლებელია, რადგან ზოგიერთი მისი წინამორბედის სიცოცხლის ხანგრძლივობა უცნობია. ეს რაც შეეხება დიდი სქიზმის შემდგომ პერიოდს. გადმოცემის თანახმად კი, პეტრეს მემკვიდრეთაგან ყველაზე მსხოვანი იყო პაპი აგათო (რომის პაპი 678-681 წლებში), რომელიც 103 წლისა აღსაყდრდა. თუმცა მისი დაბადების ზუსტი თარიღი ეკლესიის ისტორიკოსთათვის უცნობია.

ფილიპინის ეპისკოპოსის ნახშირის ელექტროსადგურების წინააღმდეგ

ფილიპინის ეპისკოპოსებმა ქვეყნის მთავრობას საგანგებო მიმართვა გაუგზავნეს, რომელშიც კესონ სიტის პროვინციაში ნახშირის ელექტროსადგურების მშენებლობის შეწყვეტას მოითხოვენ. „ჩვენ ვწინააღმდეგებით ამ სახის ელექტროსადგურების მშენებლობას, რადგან ისინი აზიანებს ჩვენს საერთო სახლს, რომელიც უნდა დავიცვათ. შეისმინეთ მინის ლაღადი და გააუქმეთ ყველა პროექტი, რომელიც მომაკვდინებელი ელექტროსადგურების აგებას ემსახურება,“ - ნათქვამია მიმართვაში.

სინოდური კრება

ნუზარ ბარდაველიძე

2020 წლის 11-12 სექტემბერს წეროვანში ჩატარდა ლათინური წესის კათოლიკე ეკლესიის მორიგი სინოდური კრება. საქართველოს კათოლიკეთა ცხოვრებაში ამ მნიშვნელოვანი ფორუმის თემა გახლდათ „ვიცოთ წმიდანნი საქართველოში“. პანდემიის გამო ხალხმრავალი თავყრილობები და მორწმუნეთა საეკლესიო მსახურებაზე დასწრება გარკვეულწილად შეზღუდული იყო, ამიტომ სინოდური კრების ჩატარებამ კიდევ უფრო მეტი დატვირთვა შეიძინა. სინოდური კრება, ტრადიციულად, სამოციქულო ადმინისტრატორის, მეუფე ჯუზეპე პაზოტოს მიმართვით და ლოცვით გაიხსნა. საორგანიზაციო განცხადებების შემდგომ კი სინოდის სამუშაო ნაწილი დაიწყო.

პირველ სესიაში, რომელიც საქართველოში წმიდანობის თემას ეხებოდა, მონაწილეობდა: ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორი, ცნობილი სოციოლოგი და პარ-

ლამენტის ეროვნული ბიბლიოთეკის დირექტორი ემზარ ჯგერენაია; სულხან-საბა ორბელიანის სოციალური და ჰუმანიტარული ფაკულტეტის დეკანი და პროფესორი, მართლმადიდებლურ სამყაროში აღიარებული თეოლოგი გოჩა ბარნოვი და წმ. პეტრე და წმ. პავლე მოციქულთა ტაძრის მღვდელმსახური, სოციალურ ქსელში პასტორალური და ინტერკონფესიური დიალოგების ინიციატორი და წამყვანი, მამა პაატა ქომოშვილი. სესიის მედიტაცია კი თქვენს მონა-მორჩილს მერგო წილად. მომხსენებელთა გამოსვლები შინაარსობრივად ურთიერთგაცნობისა და თემატურად ორგანული ერთიანობის საუკეთესო ნიმუშად შეიძლება მივიჩნიოთ. მომხსენებლებმა კრების მონაწილეებს 70 წუთის ფარგლებში წარმოუდგინეს საქართველოში წმიდანთა მოღვაწეობის მთავარი ასპექტები, იმსჯელეს წმიდანობის პარადიგმებზე და გააანალიზეს ამ საკითხთან დაკავშირებული უმთავრესი პრობლემები.

სესიის შემდეგ დადგა სინოდური კრების ყველაზე ემოციური მომენტი: „ომნეს-ტურის“ მეტად კომფორტული ავტობუსებით, რომელთაც ქართულ სინამდვილეში ანალოგი არ მოეპოვება, მონაწილეები გავეშურეთ, რათა გაგვევლო მომლოცველობით „გზა სინმიდისაკენ ჯვრის შუქზე“, გზა, რომელიც ქრისტიანული საქართველოს ალბათ ერთ-ერთ ყველაზე საკრამენტულ სივრცეს გადაკვეთს და ჯვრის მონასტრისაკენ მიემართება, გზა, რომლის გასწვრივაც მხოლოდ საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის მოქმედი მონასტრებია აღმართული. მთა, რომელზედაც მცხეთის ჯვრის ტაძარია აღმართული, სამონასტრო ცხოვრების სიმბოლოა, რომლის გვირგვინსაც სწორედ ეს ქართული ქრისტიანული ხუროთმოძღვრების საკულტო ძეგლი წარმოადგენს.

ასე დავიწყეთ მწუხრის ფამს სინოდის კრების მონაწილეებმა მომლოცველობა, ანუ წმინდა ჯვრით მსვლელობა, რომელსაც არც თემატურობით და არც

ადამიანობაზე“ გააკეთა აქცენტი და უნივერსიტეტის მფარველის, წმ. თომა აკვინელისადმი როლზე ისაუბრა, შემდგომ კი აღევლინა ერთობლივი ლოცვა, მიძღვნილი წმ. თომასადმი, რომელიც სწორედ რწმენისა და გონების ჰარმონიული ურთიერთობის სიმბოლოა.

წეროვანში დაბრუნების შემდგომ, მეორე სესიის დროს, მონაწილეებმა წარმოადგინეს მათ მიერ შევსებული კითხვარები და გაიმართა დისკუსია თანამედროვე საქართველოში წმიდანებისა და წმიდანობის მისიის შესახებ. დისკუსია ის-

ორგანიზებით ანალოგი ჩვენს თანამედროვე სინამდვილეში ჯერ არ ჰქონია. მომლოცველობა დაინყო ჯვრის მონასტრამდე რამდენიმე კილომეტრით ადრე, მსვლელობა თემატურად იყო დაყოფილი რამდენიმე შეჩერებად, რომლის დროს მცირე ჰომილიის, ერთობლივი ლოცვისა და გალობის შემდგომ პროცესია აგრძელებდა მონასტრისკენ მიმავალ გზას. მთელი მსვლელობის დროს ორგანიზებულად, მოძრავი ხმამაღლამოლაპარაკის საშუალებით ყდერდა ცნობილი კათოლიკური საგალობლები.

მსვლელობის დასაწყისში დაგვხვდნენ „საქართველოს კარიტასის“ წარმომადგენლები. მათ პატივი ერგოთ ყოფილიყვნენ წარმმართველები წმინდა ჯვრით მსვლელობის პირველი შეჩერებისა, რომლის გზავნილიც გახლდათ „სინმინდე და ლოცვა“. მცირე ჰომილიის შემდგომ აღევლინა „კარიტასის“ მფარველ წმ. ელისაბედ უნგრელისადმი მიძღვნილი ერთობლივი ლოცვა და პროცესიამ გალობით დაინყო თავისი მსვლელობა.

მეორე შეჩერების ჰომილიის თემას წარმოადგენდა „სინმინდე და სიცოცხლე“. ქუთაისში კათოლიკე ეკლესიის მიერ დაფუძნებული წყვილებზე ზრუნვის ცენტრის INER Georgia-ს თანამშრომელმა ლალი ჩარკვიანმა მოკლედ ისაუბრა წყვილებისა და

სიცოცხლის დაცვისადმი მიმართული მისიის შესახებ და მოუწონდა, ელოცათ მათთვის, ვინც ახალი სიცოცხლის სადარაჯოზე დგას.

მორიგი შეჩერების დროს, რომლის გზავნილიც გახლდათ „სინმინდე და რწმენა“, წმ. კამილოს ორდენის საქართველოს მისიის ხელმძღვანელმა მამა პავლე დილმა მცირე ჰომილია წარმოთქვა. შემდგომი შეჩერებების დროს დედა ტერეზას გულმონყალების კონგრეგაციის წევრმა დებმა „სინმინდესა და გულმონყალებას“ მიუძღვნეს ლოცვები. „სინმინდესა და სოლიდარობაზე“, წმ. პაპ იოანე პავლე მეორის მოღვაწეობაზე იქადაგა მამა მაჩეიმ, ხოლო ნეოკატექუმენური გზის წევრებმა პირადი გამოცდილების მაგალითით დაამონმეს რწმენის როლი ოჯახურ ცხოვრებაში. და ბოლოს, მეექვსე შეჩერების დროს, უშუალოდ მცხეთის ჯვრის მონასტრის სიახლოვეს, სულხან-საბა ორბელიანის უნივერსიტეტის წარმომადგენელმა შორენა პარუნაშვილმა „სინმინდესა და

ეთი საინტერესო გამოდგა, რომ მონაწილეებმა ვერც შენიშნეს, როგორ სწრაფად განვლო ამ აქტივობისათვის განკუთვნილი საათნახევარმა და უკვე 23 საათიდან დაინყო უწმიდესი საიდუმლოს თაყვანისცემა და ლოცვით ღამით ფხიზლობის მსახურება.

სინოდური კრების მეორე დღე დილიდან მესამე სესიას დაეთმო, როდესაც საქართველოს კათოლიკური სადეკანოების მიხედვით დაინყო თემატური მუშაობა: მომზადდა ეპისკოპო-

სისადმი წერილები, რომლებშიც მონაწილეები თავიანთ მოსაზრებებს აყალიბებდნენ, თუ როგორ წარმოედგინათ წმიდანობის მისია საკუთარ ქვეყანაში. სესიის დასრულების შემდგომ კი ეპისკოპოსმა და სამღვდლო დასმა ერთობლივად აღავლინა მირონის კურთხევის წირვა. როგორც მოგეხსენებათ, პანდემიისა და კარანტინის გამო მირონის კურთხევის წირვა დიდმარხვის უამს აღარ ჩატარდა და სინოდის კრების მონაწილეებს გაუმართლათ, ამ გამორჩეული წმ. წირვის მონაწილეები რომ გახდნენ. წირვის შემდგომ სინოდის დას-

ორგანიზატორებმა ზედმიწევნით გაითვალისწინეს ჯანმრთელობის დაცვის ორგანიზაციათა მიერ კოვიდ პანდემიასთან დაკავშირებით გამოცემული პროტოკოლები. სინოდის სხდომებისა და ჯვრის გზის პროცესში ორგანიზებული იყო: თერმოსკრინინგი, პირბადეებით მონაწილეთა უზრუნველყოფა, სადებიზინფექციო და ჰიგიენური საშუალებების ხელმისაწვდომობა; მეორე მხრივ, თავად მონაწილეთა მხრიდან დიდი მოქალაქეობრივი პასუხისმგებლობის გამოვლენა, რაც, უწინარესად, გამოიხატებოდა სოციალური დისტანციის დაცვასა და უშუალო კონტაქტებისგან თავშეკავებაში.

დასკვის სახით, მსურს აღვნიშნო, რომ მართლაც, ყოველგვარი გადაჭარბების გარეშე, მნიშვნელოვანი და შთამბეჭდავი იყო სინოდური კრება, ყოველ ნიუანსში იგრძნობოდა, რა დიდი სერიოზულობით იყო ის მომზადებული. მაგრამ ეს უკვე განვლილი ნაბიჯია, ახლა მთავარია, რომ მონაწილეებმა თავი-

ანთ საკრებულოებში მიიტანონ სინოდის გზავნილი, განაგრძონ მსჯელობა, გააანალიზონ მიღე-

ბული ინფორმაცია, რათა სინოდის გზავნილები და მიღებული გამოცდილება დარჩეს არა „ხმად მლაღადებლისა უდაბნოსა შინა“, არამედ იქცეს კეთილნაყოფად. ვფიქრობ, კარგი იქნება, თუ ყოველ ადგილობრივ სადეკანოსა თუ საკრებულოში გაიმეორებენ წმ. ჯვრის მომლოცველობას, უკვე მიღებულ პრაქტიკას გააცნობენ თითოეული სამრევლოს წევრებს. ამ მომლოცველობაში მორწმუნეთა ჩართულობა საუკეთესო დამონმებაა ყოველი რეგიონისა თუ სოფლისათვის. როდესაც მცხეთის ჯვრის მონასტრისაკენ მივეშურებოდით მომლოცველობით გზაზე, მართლმადიდებელი სასულიერო პირები და უბრალო ცნობისმოყვარეები ინტერესითა და ოდნავი გაკვირვებით, მაგრამ სიმპათიით ადევნებდნენ თვალს კათოლიკე მრევლის პროცესიას. ეს სიამოვნება არც ჩვენს რეგიონებს უნდა მოვაკლოთ. მერწმუნეთ, ეს იქნება კარგი დამონმება. არ დაგვაფიქვდეს, რომ წმიდანები ყველაზე საუკეთესო დამონმებლები იყვნენ. და ბოლოს, მსურს მოვიყვანო ჩვენი ეპისკოპოსის, მეუფე ჯუზეპეს მიერ ამ ათიოდე წლის წინ ნათქვამი ფრაზა, რომელსაც ხშირად ვიმონმებ, და არცთუ უსაფუძვლოდ, რომ „კათოლიკე ეკლესია არ არის არც ტაძარი და არც ქვეები, ის მორწმუნეთა კრებულია, ეკლესია - ეს ჩვენ ვართ“.

რულების ტრაპეზი გაიმართა და მალე ემოციებით დატვირთული შეკრების მონაწილეები თავიანთ სამრევლოებში გაეშურნენ, რათა სინოდის კრების მუხტი და ემოცია გაენაწილებინათ ოჯახებისა და სამრევლოების წევრთათვის. სინოდური კრება - 2020 უკვე ისტორიის კუთვნილება გახდა და სრულიად საქართველოს ლათინური წესის კათოლიკე ეკლესია მომავალი სინოდისათვის იწყებს მზადებას.

და ბოლოს, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ სინოდის

18 ოქტომბერი: მსოფლიო მისიონერული დღე 2020

„მე წარმგზავნე!“ - ასეთია პაპ ფრანცისკეს გზავნილის სათაური 2020 წლის მსოფლიო მისიონერულ დღესთან დაკავშირებით, რომელიც გამოქვეყნდა სულთმოფენობის დღესასწაულზე (ა.წ. 31 მაისი). პაპი ხაზს უსვამს ეკლესიაში სულიწმიდასა და მისიას შორის კავშირს. პანდემიის ფონზე, რომელიც ჯერ კიდევ მძვინვარებს, პაპი შეგვახსენებს, რომ კაცობრიობა „ერთად უნდა უსვამდეს ნიჩბებს“, და რომ ღმერთს სიყვარულით სურს ყოველი კაცის მონახულება.

ზემოხსენებული ფრაზა ბიბლიიდან არის ამოღებული, სადაც წინასწარმეტყველ ესაიას მოწოდებაზეა საუბარი. უფლის კითხვაზე: „ვინ წარვგზავნო?“, ესაია დაუფიქრებლად მიუგებს: „მე წარმგზავნე!“ (ეს. 6, 8). „ეს მოწოდება, - წერს ფრანცისკე, - ღმრთის გულიდან, მისი გულმონყალობიდან იზადება, რომელიც თანამედროვე კრიზისში თანაბრად იხმობს როგორც ეკლესიას, ასევე, მთელ კაცობრიობას“.

ჩვენ, ყველანი, მოხმობილნი ვართ, ერთად ვიაროთ წინ

გზავნილში, რომელიც მიძღვნილია მსოფლიო მისიონერული დღისადმი, რომელიც 18 ოქტომბერს აღინიშნება, პაპი იხსენებს ა.წ. 27 მარტს, წმინდა პეტრეს მოედანზე ლოცვის დაუვინყარ წუთებში ნათქვამს. იგი მაშინ Covid 19-ით თავგზააბნეული კაცობრიობის განცდებზე საუბრობდა, რაც, გარკვეულწილად, მიაგავდა „მოულოდნელი და მრისხანე ქარიშხლისგან შეშინებული“ მონაფეების განცდებს და შეგვახსენებდა, რომ ყველანი „ერთსა და იმავე ნავში ვიმყოფებით“, უსუსურნი, თუმც საჭირონი და მნიშვნელოვანნი, რომ „ყველამ ერთად უნდა მოვუსვათ ნიჩბები, ყველას ერთმანეთის ნუგემისცემა გვჭიკდება“. გზავნილში პაპი დასძენს:

ნამდვილად შეშინებულნი, გზააბნეულნი და დამფრთხალნი ვართ. ტკივილი და სიკვდილი ჩვენს ადამიანურ უმწეობას უფრო მეტად გვიმძაფრებს. ამავე დროს, ყველანი ვაცნობიერებთ,

რა ძლიერ გვნადია სიცოცხლე და ბოროტებისგან გათავისუფლება. ყოველივე აქედან გამომდინარე, მოხმობა მისიონერობაში, მონოლება თვითგანძარცვაზე ღმრთისა და მოყვასის სიყვარულის გულისთვის, თანაზიარების, მსახურების, შუამდგომლობის კიდევ ერთ შანსს წარმოადგენს. მისია, რასაც ღმერთი თითოეულ ადამიანს ანდობს, დაშინებული და ჩაკეტილი „მე“-დან გადაგვიყვანს თავგანწირვით მოპოვებულ და განახლებულ „მე“-ში.

ქრისტე გვაძლევს სტიმულს, რომ ვიყოთ „ეკლესია საზღვრებს გარეთ“

ჯვარცმულ იესოში უმჯლავნებს ღმერთი კაცობრიობას თავის სიყვარულს და თითოეული ჩვენგანისგან ითხოვს „მზაობას ვიჩენდეთ წარგზავნაზე, რამეთუ ის სიყვარულია (...), რომელიც მუდამ გადის საკუთარი საზღვრიდან და სწირავს სიცოცხლეს“. ამიტომაც წარმოგზავნა ძე, სრულიად მორჩილი მამისა, ხოლო ძემ - ნუთისოფელში და ხალხში ჩვენი წარგზავნით - თავისი სული წმი-

და, ეკლესიის სული მოგვანიჭა. პაპი თავის გზაწილში აცხადებს, რომ მისიონერობა, „ეკლესია საზღვრების გარეთ“, არ შეიძლება იყოს „ძალდატანებით შესასრულებელი განზრახვა“, თავად ქრისტეს გაჰყავს ეკლესია ხალხში, სული წმიდა კი სახარების უწყების მისიაში აგულიანებს ქრისტიანს.

ჩვენ უანგაროდ გვებოძა სიცოცხლე, რომელიც თავისთავად არის მონვევა თვითმიძღვნაში: თესლი, რომელიც მონათლულაში იძენს სიმნიფეს სიყვარულის იმ პასუხით, რასაც ღვთის სასუფეველის გამო ავირჩევთ ქალწულობით და ქორწინებით. ადამიანის სიცოცხლეს ღვთის სიყვარული შობს, სიყვარულში იზრდება და სიყვარულისკენ იღვტვის.

ღვთის გულმონყალება მთელ სამყაროს მოეფინება

ეს ყველასთვისაა, განურჩევლად ყველასთვის, ღვთის გულმონყალობა „მთელ სამყაროს მოეფინება“. ქრისტემ ჯვარზე სძლია ცოდვას და სიკვდილს, ეკლესია იესოს მისიის გამგრძელებელია ამქვეყნად და, - როგორც პაპი დასძენს, - ყველგან გვაგზავნის, რათა ჩვენი მეშვეობით ღმერთი კვლავაც აცხადებდეს თავის სიყვარულს, ეხებოდეს და გარდასახავდეს ადამიანთა გულს, გონებას, სხეულს, საზოგადოებას და კულტურას, ყველგან და ყოველთვის“.

ეკლესიისა და ისტორიის დღევანდელობაში ღვთის ნების აღსრულება

შესაძლებელია დღეს, რომ აღვიქვათ მისიონერობაში მოხმობა, - კითხულობს პაპი, - თუკი იესოსთან მხოლოდ პირადი ურთიერთობით შემოვიფარგლებით; ამიტომაც, ყველას მოუწოდებს, რომ საკუთარ თავს ვკითხოთ, რამდენად ვართ „მზად ცხოვრებაში სულიწმიდის მისაღებად“, რა ვითარებაშიც არ უნდა ვიმყოფებოდეთ. ვართ თუ არა „მზად ყველგან წარგვგზავნონ ჩვენი რწმენის დასამონმებლად“, მზად ვართ თუ

არა მარიამის მსგავსად შევასრულოთ ნება ღვთისა, „ეკლესიისა და ისტორიის დღევანდელობაში“.

იმის გაგება, თუ რას გვეუბნება ღმერთი ამ პანდემიის დროს, ეკლესიის მისიისთვისაც ერთგვარი გამოწვევაა. ავადმყოფობა, ტანჯვა, შიში, იზოლაცია - ეს ყველაფერი გვთრგუნავს. მარტოსული მომაკვდავის, თავის თავში ჩაკეტილი ადამიანის, უმუშევრად და უჯამაგიროდ, უსახლკაროდ და ულუკმაპუროდ დარჩენილი ადამიანის სილატაკე გვანუხებს.

ჩვენი ძმების ღირსებისა და სიყვარულის მოთხოვნისადმი გახსნილობა

როდესაც ვალდებულნი ვართ, დავიცვათ ფიზიკური დისტანცია, - განაგრძობს პაპი, - ახლებურად უნდა დავინახოთ სოციალური ურთიერთობების და „ღმერთთან სათემო ურთიერთობის“ მნიშვნელობა. ამგვარ პირობებში უფრო მეტ გულისხმიერებას უნდა ვიჩენდეთ სხვისი საჭიროებების მიმართ.

ევქარისტიის აღნიშვნის მიზნით ეკლესიად შეკრების შეუძლებლობამ გვაიძულა ბევრი ქრისტიანული თემის მდგომარეობა გაგვეზიარებინა, ვინც ყოველკვირეულად ვერ აღნიშნავს წირვას. ამ ფონზე ისმის

კითხვა, რასაც ღმერთი სვამს: „ვინ წარგვზავნო?“, ისევ და ისევ მოგვმართავს და ჩვენგან ელის შეგნებულ და დიდსულოვან პასუხს: „მე წარმგზავნე!“ ღმერთი კვლავ ეძებს ადამიანს, ვისაც წუთისოფელში და ხალხში მიაგლენდა თავისი სიყვარულის, ცოდვისა და სიკვდილისგან გამოხსნის, ბოროტისგან განთავისუფლების დასამონმებლად.

ლოცვითა და ქველმოქმედებით აღნიშნოთ მისიონერობის დღე

პაპი ფრანცისკე თავისი გზაწილის ბოლოს აცხადებს, რომ მსოფლიო მისიონერობის დღის აღსანიშნავად ლოცვა, მედიტაცია და კონკრეტული მხარდაჭერა ის შესაძლებლობაა, რითაც ეკლესიის მისიონერობას გავიზიარებთ. აქვე, ერთ კონკრეტულ საკითხს ეხება:

ოქტომბრის თვის მესამე კვირის წირვაზე შეგროვებული კოლექტა მიზნად ისახავს იმ მისიონერული საქმიანობის მხარდაჭერას, რომელიც ჩემი სახელით წარმოებს „პონტიფექსის მისიონერული საქმეების“ მიერ, იმისათვის რომ დავებმართოთ მთელ მსოფლიოში ეკლესიათა და ხალხის სულიერ და მატერიალურ საჭიროებებს, ყოველი კაცის საცხოვნებლად“.

მამა გაბრიელე პრაბანტინი

ოჯახების შეხვედრა ურეკში

საოჯახო პასტორალური კომისიის და INER Georgia-ს ორგანიზებით, უკვე წლებია ტარდება ოჯახების ბანაკი, ამჯერად ეს შეხვედრა ურეკში გაიმართა.

მოხარული ვარ, რომ მომეცა შესაძლებლობა პირველად დავსწრებოდი ამგვარ შეხვედრას ოჯახთან ერთად. შევიკრიბეთ სხვადასხვა სამრევლოს, სხვადასხვა ასაკისა და გამოცდილების მქონე წყვილები, ეს მრავალფეროვნება კიდევ უფრო ალამაზებდა ერთად ყოფნის სიხარულს. მთავარი თემა იყო სინდონდე ოჯახში, რომლის გარშემოც ყველას მოგვეცა აზრის გამოხატვის საშუალება, ყველამ ჩვენებურად გადმოვეცით სინდონდისაკენ სწრაფვის ჩვენეული

განცდა და ხედვა. მამა ზურაბმა, რომელიც ენერგიას არ იშურებდა ჩვენთვის, ძალიან საინტერესო და აქტუალური თემებით, მრავალფეროვანი, საინტერესო და სულიერი გახადა ბანაკის ცხოვრება.

და ანა მარიას მზრუნველობასა და მხარდაჭერას თითოეული ჩვენგანი ვგრძნობდით ყველა მომენტში. ძალიან საინტერესო იყო ნინო ჟღენტთან შეხვედრა, ვისაუბრეთ ყველასთვის საინტერესო და აქტუალურ, ცოლქმრული ურთიერთობის სხვადასხვა ასპექტებზე, შვილების აღზრდა-განათლებაზე, კიდევ ბევრ სხვა საინტერესო თემაზე. განსაკუთრებით საინტერესო იყო პატარა ჯგუფებში შეხვედრა

და მუშაობა, სადაც გულახდილი საუბრებისა და აქტუალური თემების განხილვისთვის უფრო ხელსაყრელი პირობები იყო. ბოლოს შეხვედრით ჩვენს მზრუნველ და მოსიყვარულე მეუფეს, თუმცა შეხვედრამ მცირე ხანს გასტანა, მაგრამ ნამდვილად ამალღებულ ნოტაზე დასრულდა ჩვენი ერთად ყოფნის დრო.

მინდა, მაღლიერება გამოვხატო, რომ მომეცა შესაძლებლობა, გავცნობოდი ქრისტიანული ოჯახების გამოცდილებას. ამ ბანაკმა ძალიან მდიდარი შთაბეჭდილება დამიტოვა მეც და ჩემს ოჯახსაც. მომავალშიც ვისურვებდი ბანაკში მონაწილეობას.

ნატალია ალავერდუაშვილი

სინმიდე თითოეულის მისიაა

მამა მიხეილ სურგავა

პაპი ფრანცისკე სინმიდის შესახებ

მსურს, შეგახსენოთ სინმიდისაკენ მონოდების შესახებ, რომლითაც უფალი თითოეულ ჩვენგანს მიმართავს: „იყავით წმიდები, რადგან წმიდა ვარ მე“ (ლევ. 11, 44; შდრ.1 პეტრ. 1, 16). ვატიკანის მეორე კრება საზგასმით აღნიშნავდა: „...ყველა ქრისტიანი, როგორც არ უნდა იყოს მისი მდგომარეობა და სტატუსი, თითოეული თავისებურად, უფლის მიერ არის მონოდებული სინმიდის იმ სრულყოფილებისაკენ, რომელიც თავად მამის სრულყოფილება არის“ (Lumen Gentium, 11). „თითოეული თავის გზაზე“, - აცხადებს კრება. ამიტომ არ უნდა დავკარგოთ იმედი, როდესაც ვხედავთ სინმიდის მაგალითებს, მიუწვდომლად რომ გვეჩვენება. არის სასარგებლო მონობანი ჩვენთვის მოტივისა და სტიმულის მოსაცემად, მაგრამ არ უნდა ვეცადოთ მათ მიბაძვას, რადგან ამან შეიძლება დაგვაშოროს ღვთის მიერ პირადად თითოეული ჩვენგანისათვის გამზადებულ უნიკალურობას. მნიშვნელოვანია, ყოველმა მორწმუნემ გააცნობიეროს საკუთარი გზა და გამოავლინოს ის საუკეთესო, რაც მას ღვთისაგან აქვს მიმადლებული (შდრ. 1 კორ. 12, 7). შეცდომაა მცდელობა მივბაძოთ იმას, რაც ღმერთს ჩვენთვის არ განუზრახავს. ჩვენ, ყველა, მონოდებული ვართ, ვიყოთ წმიდანნი, მაგრამ შემოქმედისადმი მსახურების ფორმა წარმოუდგენლად მრავალია.

სინმიდე არის იქ, სადაც ჩვენ ვიმყოფებით

წმიდანი რომ გავხდეთ, აუცილებელი არაა, ვიყოთ ეპისკოპოსები, მღვდლები, მონაზვნები ან ბერები. ხშირად გვაცდუნებს ფიქრი, რომ სინმიდე „გადანახულია“ მათთვის, ვისაც აქვს შესაძლებლობა თავი აარიდოს ყოველდღიურ საქმიანობას, რათა მეტი დრო დაუთმოს ლოცვას. მაგრამ ეს ასე არაა. ჩვენ, ყველა, მონოდებული ვართ, გავხდეთ წმიდანი, სიყვარულში ცხოვრებით და ყოველდღიურ საქმიანობაში საკუთარი მონობით, იქ, სადაც ვიმყოფებით. მიუძღვენი შენი ცხოვრება ღმერთს? იყავი წმიდა, სიხარულით იცხოვრე ამ მონოდებით. დაქორწინებული ხარ? იყავი წმიდა, გიყვარდეს შენი მეუღლე და ისევე იზრუნე მასზე, როგორც ქრისტე ზრუნავს ეკლესიაზე. შრომობ? იყავი წმიდა, პატიოსნად და პროფესიონალურად შეასრულე შენი სამუშაო ძმების მსახურებაში. ხარ მშობელი, ბებია ან ბაბუა? იყავი წმიდა, მოთმინებით ასწავლე ბავშვებს მისდინო იესოს. უფლებამოსილი ხარ? იყავი წმიდა, იბრძოლე საერთო სიკეთისათვის და უარი თქვი პირად ინტერესებზე. დაე, შენი ნათლობის მადლმა ნაყოფი გამოიღოს სინმიდისაკენ მიმავალ გზაზე. ყველაფერი აკეთეთ ღვთის სადიდებლად. ნუ დაკარგავთ იმედს, თუ რამე არ გამოდის. გახსოვდეთ, რომ თქვენ გაქვთ სულიწმიდის ძალა, სინმიდე კი სულიწმიდის ნაყოფია თქვენს ცხოვრებაში (შდრ. გალ. 5, 22-23). როდესაც იგრძნობთ საკუთარი სისუსტის ჭვრეტაში ჩაძირვის ცდუნებას, შეხედეთ ჯვარცმულს და უთხარით: „უფალო, საბრალო ცოდვილი ვარ, მაგრამ შენ შეგიძლია სასწაული მოახდინო და ცოტა უკეთესი გამხადო“. წმიდა, მაგრამ ცოდვილთაგან შემდგარ ეკლესიაში იპოვი ყველაფერს, რაც გჭირდება სინმიდეში ზრდისათვის. უფალმა აღავსო იგი სიტყვის, საიდუმლოთა, წმიდათა, საკრებულოს ცხოვრების, წმიდათა მონობის და მისი სიყვარულისაგან მომდინარე მრავალგვარი სილამაზის ძღვენით: „როგორც სასძლო, მორთული სამკაულებით“ (ეს. 61, 10).

უბრალო საგანთა მეშვეობით

სინმიდე, რომლისკენაც მოგიწოდებთ უფალი, იზრდება მცირე ნიშანთა წყალობით. მაგალითად, ქალი მიდის ბაზარში საყიდლებზე, ხვდება მეზობელს და საუბარში ისინი ვიღაცას განიკითხავენ. მაგრამ ქალი წყვეტს საუბარს და საკუთარ თავს ეუბნება: „ცუდს არ ვიტყვი არავის შესახებ“. ესაა ნაბიჯი სინმიდისაკენ. შემდგომ, როცა იგი შინ დაბრუნდება, ვაჟიშვილი სთხოვს ესაუბროს, თუმცა ქალი დაღლილია, იგი გვერდით მიუჯდება მას და მოთმინებითა და სიყვარულით უსმენს. ეს კიდევ ერთი მსხვერპლია, რომელიც აკურთხებს მას. მოგვიანებით ქალი სულით ეცემა, მაგრამ იხსენებს ქალწული მარიამის სიყვარულს, იღებს სავარდს და რწმენით ლოცულობს. ეს კიდევ ერთი ნაბიჯია სინმიდისაკენ. ბოლოს, ის მიდის ქუჩაში, ხვდება ლატაკს და არ იშურებს მისთვის რამდენიმე თბილ სიტყვას... ზოგჯერ ცხოვრება სერიოზულ ბრძოლაში გვინვევს, რომლის მეშვეობითაც უფალი უფრო ღრმა მოქცევისაკენ მოგვიწოდებს, რათა მისი ნაყოფი უფრო ცხადი გახდეს ჩვენს ცხოვრებაში და „რათა წილი გვექონდეს მის სინმიდეში“ (ებრ. 12, 10). ზოგჯერ სულაც არ ვსაჭიროებთ რადიკალურ ცვლილებებს, არამედ საკმარისია უკეთესად გავაკეთოთ ის, რასაც უკვე ვაკეთებთ. ამგვარად, ღვთის

მადლისა და უბრალო საქმეთა მეშვეობით, მივალწევთ სინმიდეს, რომელსაც უფალი ელოდება ჩვენგან, და გავხდებით ადამიანები, რომლებიც საკუთარ თავზე კი არ ზრუნავენ, არამედ ცხოვრობენ „როგორც ღვთის მრავალგვარი მადლის კეთილი მნეები“ (1 პეტრ. 4, 10).

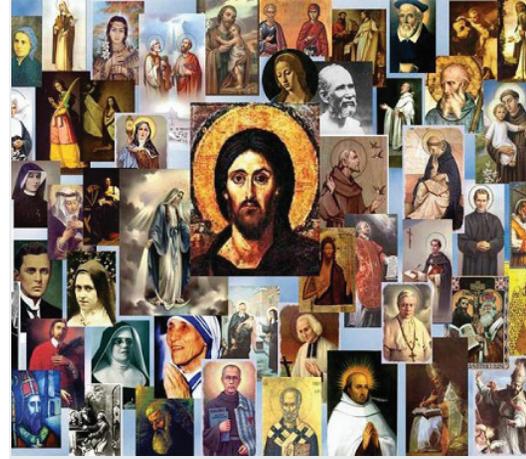
სინმიდე თითოეულის მისია

ქრისტიანის მისია დედამიწაზე არის გზა სინმიდისაკენ, ვინაიდან ნათქვამია: „...ღვთის ნებაა თქვენი განწმედა“ (1 თეს. 4, 3). ყოველი წმიდანი - ეს არის მისია, ეს არის მამის განაზრახი, რომელიც ასახავს და ახორციელებს სახარების რომელიც ასპექტს ისტორიის გარკვეულ მომენტში. ეს მისია თავის საბოლოო აზრს ჰპოვებს იესო ქრისტეში და შეიძლება გაგებულ იქნას მხოლოდ მისი საშუალებით. არსობრივად, სინმიდე არის იესო ქრისტესთან ერთად მისი ცხოვრების საიდუმლოთა განცდა: მისი სიახლოვე განკიცხულებისადმი, სიღარიბე და მისი თავგანწირული სიყვარულის სხვა გამოვლინებანი. ამიტომ, ყოველი წმიდანი არის გზავნილი, რომელსაც სული წმიდა იღებს იესო ქრისტეს საგანძურთან და უძღვნის თავის ხალხს. რომ გავიგოთ, თუ რისი თქმა სურს უფალს ამა თუ იმ წმიდანის მეშვეობით, ყურადღება არ უნდა გავამახვილოთ წვრილმანებზე, რადგან მასშიც გვხვდება შეცდომები და დაცემა. ყველაფერი, რასაც კი წმიდანი ამბობდა, სავსებით როდი შეესაბამება სახარებას; ყველაფერი, რაც მან გააკეთა, ნამდვილი და სრულყოფილი როდია. ჩვენ უნდა განვჭვრიტოთ მთელი მისი ცხოვრება, მთელი მისი გზა სინმიდისაკენ, როგორც ღვთაებრივი ხატის გამოვლინება. ეს ყველა ჩვენგანისათვის მძლავრი მოწოდებაა: აღვიქვათ მთელი ჩვენი ცხოვრება როგორც მისია, რომელსაც სული წმიდა წარმართავს. ამ მისიის შესრულება შესაძლებელია ლოცვაში ღმერთის მოსმენითა და მის ნიშანთა ამოცნობით, შეკითხვით, თუ რას მოელის იგი ჩვენგან ჩვენი ცხოვრების ყოველ მომენტში. ნება დართეთ უფალს, დახატოს თქვენი ცხოვრებით დიდებული ხატი, რომელიც განუცხადებს იესო ქრისტეს თანამედროვე სამყაროს. ნება დართეთ სული წმიდას, გარდაგქმნათ და განგაახლოთ, რათა შეძლოთ თქვენი წმიდა მისიის შესრულება. უფალი მას დაასრულებს, მიუხედავად თქვენი ცოდვებისა და შეცდომებისა, თუკი არ გადაუხვევთ სიყვარულის გზას და მუდამ გახსნილი იქნებით მისი განმწმედი და განმანათლებელი მადლისადმი.

მოღვაწეობა, მიმავალი სინმიდისაკენ

როგორც შეუძლებელია ქრისტეს განცალკევება მისი სამეუფოსაგან, ისე თქვენი საკუთარი მისია განუყოფელია მისი შემოქმედებისაგან: „უნინარეს ღვთის სასუფეველი ეძიეთ და მისი სიმართლე“ (მათ. 6, 33). ქრისტეს მიზანძვა და საკუთარი სურვილების მასთან გაიგივება გულისხმობს შეუპოვარ სწრაფვას, მასთან ერთად შევქმნათ სიყვარულის სამეფო, სამართლიანობა და მშვიდობა ყველასათვის. თავად ქრისტეს სურს თქვენთან ერთად გაიზიაროს ეს ღვაწლი, დაკავშირებული ძალისხმევასა და მსხვერპლთან, ასევე, სიხარულთან და ნაყოფიერებასთან. ამიტომ შეუძლებელია გავიზარდოთ სინმიდეში, თუ სავსებით არ მივუძღვნით სულსა და სხეულს, არ გავიღებთ საუკეთესოს, რაც კი გავაჩნია, ამ მიზნის მისაღწევად. ეს არ ნიშნავს სავსებით

უარი ვთქვათ განმარტოებითა და სიჩუმეში ღმერთთან გატარებულ დროზე. პირიქით. მუდმივი ტექნოლოგიური სიახლენი, მოგზაურობის ხიბლი, ურიცხვი შეთავაზება, მიმართული სარგებლობაზე, ზოგჯერ არ გვიტოვებს თავისუფალ სივრცეს, სადაც შეიძლება ისმოდეს ღვთის ხმა. სულ უფრო სწრაფად ივსება ყველაფერი ცარიელი სიტყვებით, ზერელე სიამოვნებითა და ხმაურით. აქ სუფევს არა სიხარული, არამედ მათი დაუკმაყოფილებლობა, ვინც არ იცის, რისთვის ცხოვრობს. ნუთუ არ უნდა ვაღიაროთ, რომ საჭიროა შევაჩეროთ ეს შეშლილი რბოლა, რათა აღვადგინოთ პირადი სივრცე, რათა დავინყოთ გულწრფელი დიალოგი ღმერთთან? ამ სივრცის მოპოვება ზოგჯერ მტკივნეულია, მაგრამ ყოველთვის ნაყოფიერი. ადრე თუ გვიან ჩვენ უნდა გავაცნობიეროთ სიმართლე საკუთარი თავის შესახებ და ნება დავართოთ უფალს შემოვიდეს ჩვენს არსებაში. ჩვენ გვჭირდება სინმიდის სული, რომელიც გაჟღენთილი იქნებოდა როგორც განმარტოებით, ისე მსახურებით; როგორც შინაგანი სამყაროთი, ისე ევანგელიზაციური მისიით, რათა ჩვენი ცხოვრების ყოველი წამი იყოს გამოხატულება ღვთისადმი თავგანწირული სიყვარულისა. მაშინ ჩვენი ცხოვრების ყოველი მომენტი გახდება საფეხური სინმიდისაკენ მიმავალ ჩვენს გზაზე. ნუ გეშინიათ სინმიდისა. ის არ წაგართმევთ ძალას, სიცოცხლესა და სიხარულს. პირიქით, გახდებით ისეთი, როგორიც ღმერთს სურდა რომ ყოფილიყავით, საკუთარი „მე“-ს შესაბამისი. უფალზე მინდობა გვათავისუფლებს ყოველგვარი მონობისაგან და მივყავართ საკუთარი ღირსების შეგნებამდე (Gaudete et Exsultate, 10-32).

ეკლესიისკენ მიმავალი კიბე – 8 სექტემბერი ვალეში

8 სექტემბერს კათოლიკური ეკლესია მთელ მსოფლიოში ზეიმობს ღვთისმშობლის შობის დღესასწაულს, ყველგან აღევლინება საზეიმო წირვა. საქართველოს კათოლიკეები კი ამ დღეს განსაკუთრებულად აღნიშნავენ ახალციხის მუნიციპალიტეტის ქალაქ ვალეში. აქ მცხოვრებთათვის ეს თარიღი მნიშვნელოვანია, რადგან მათი ტაძრის დღესასწაულია, რომელიც ღვთისმშობლის შობის სახელობისაა. წელსაც, ტრადიციისამებრ, დღესასწაულზე ტაძარს ეპისკოპოსი ჯუზეპე პაზოტო, სხვა სასულიერო პირები და სხვადასხვა სამრევლოს წარმომადგენლები სტუმრობდნენ. წირვის დაწყებამდე, ეპისკოპოსმა, მოძღვართან, მიხეილ სურმავასთან ერთად, აკურთხა ახლად გაკეთებ-

ული, ტაძართან ამავალი კიბეები და ანგელოზის ქანდაკება, წელს გაკეთდა ტაძრის ღობე და მოპირკეთდა ეზო, აქვეა სპეციალური ბილიკი შშმ პირებისათვის. დღესასწაულის მომზადება სრულად აიღო თავზე საქართველოს კარიტასის ვალეს ბავშვთა დღის ცენტრმა, წმიდა წირვა, ტრადიციისამებრ, აღასრულა მეუფე ჯუზეპემ და შეკრებილ სასულიერო პირებსა და მრევლს მიულოცა ეს დღე და შეახსენა მისი მნიშვნელობა და არსი. წირვის შემდგომ კი ვალეს დღის ცენტრის ბენეფიციარებმა სტუმრებს წარმოუდგინეს მცირე ღონისძიება, მონყობილი იყო გამოფენა, რომლის შესახებ ისტორიულ ცნობებს აწვდიდნენ ბენეფიციარები.

შოთა გიჟოშვილი

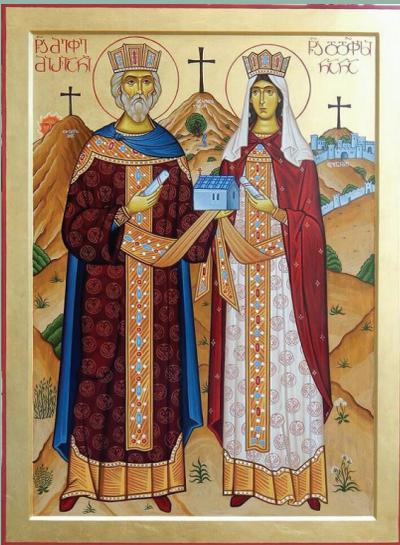

„წმიდანი...“

წმ. არსენ დიდი კათალიკოსი - მოხსენიების დღე - 8 ოქტომბერი

არსენ დიდის, არსენ საფარელის (820-887) შესახებ ცნობები გიორგი მერჩულის „გრიგოლ ხანძთელის ცხოვრებამ“ შემოინახა. არსენ I, სამცხის დიდი ფეოდალი, მირიანის ძე, ნწლისა იყო, როდესაც გრიგოლ ხანძთელის მოწაფეებმა თეოდორემ და ქრისტოფორემ ხანძთის მონასტერში წაიყვანეს. იქ კარგი აღზრდა-განათლება მიიღო. მამამისმა საეკლესიო კრების დაუკითხავად ქართლის კათალიკოსად დაადგინა. ქართლის ეპისკოპოსებმა მიიმხრეს მამფალი გუარამ დიდი, საეკლესიო კრება მოიწვიეს და „მძლავრობით“ დადგენილი კათალიკოსის წინააღმდეგ გაილაშქრეს, მაგრამ გრიგოლ ხანძთელს არსენ I-თვის დაუჭერია მხარი და კრებას იგი კათალიკოსად დაუმტკიცებია.

წმ. მირიან მეფე და ნანა დედოფალი - მოხსენიების დღე - 14 ოქტომბერი

წმიდა მოციქულთა სწორნი, მეფე მირიანი და დედოფალი ნანა ქართლის სამეფო ტახტზე მე-4 საუკუნეში მეფობდნენ. დედოფალი ნანა პონტოელი მთავარსარდლის ასული იყო. მეფე მირიანი სარწმუნოებრივი შემწყნარებლობით გამოირჩეოდა. მოციქულთა სწორის, წმიდა ნინოს ქადაგებით მეფე-დედოფალი ქრისტიანულ სარწმუნოებაზე მოექცნენ. მათი მეფობის ჟამს ქრისტიანობა სახელმწიფო რელიგიად 337 წელს გამოცხადდა. მეფე-დედოფლის მეშვეობით სვეტიცხოვლის პირველი ტაძარი აიგო. წმიდა მეფე მირიანი და წმიდა დედოფალი ნანა მცხეთაში, სამთავროს ეკლესიაში არიან დაკრძალული.

წმ. მელქისედეკ I, კათალიკოსი - მოხსენიების დღე - 14 ოქტომბერი

მელქისედეკ კათალიკოს-პატრიარქი (1010-1033), საქართველოს სამოციქულო, ავტოკეფალურ ეკლესიას მესაჭეობდა მეფეების ბაგრატ III-ის, გიორგი I-ისა და ბაგრატ IV-ის დროს. წმიდა მელქისედეკი არის საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის პირველი საჭეთმპყრობელი, რომელიც მოიხსენიება ტიტულით „საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქი“. „მატიანე ქართლისას“ მიხედვით, იგი იყო „დიდებულითა კაცთა შვილი“, აღზრდილი ბაგრატ III-ის კარზე. წმიდა მელქისედეკმა ააშენა და განამშვენიერა სვეტიცხოვლის ტაძარი. დაკრძალულია იქვე.

წმ. დიდმონაშენი დავითი და კონსტანტინე - მოხსენიების დღე - 15 ოქტომბერი

წმიდა დიდმონაშენი დავითი და კონსტანტინე, ძველი ქართული წყაროებით, არგვეთის (ზემო იმერეთი) მთავრები იყვნენ VIII საუკუნის I ნახევარში, მხეიძეთა ფეოდალური გვარიდან. ისინი გმირულად იბრძოდნენ საქართველოში შემოჭრილი არაბი სარდლის მურვან ყრუს წინააღმდეგ. არგვეთის ბრძოლაში, 740 წელს, არაბებმა შეიპყრეს ისინი და მონაშენი სიკვდილით დასაჯეს. ქართველებმა მათი გვამები დაკრძალეს მდინარე წყალწითელას ნაპირზე, სადაც ახლა მონაშეთას მონასტერია.

საქართველოში

წმ. გრიგოლ ხანძთელი - მოხსენიების დღე - 18 ოქტომბერი

გრიგოლ ხანძთელის (759-861) ცხოვრება და მოღვაწეობა ვრცლად აღწერა გიორგი მერჩულემ. გრიგოლ ხანძთელი დაიბადა ქართლში, წარჩინებულ ოჯახში. იგი აღიზარდა ქართლის ერისთავის ნერსეს კარზე (ნერსეს მეუღლის ძმისწული და შვილობილი იყო). მან თავისი დროისათვის ბრწყინვალე განათლება მიიღო. აღმზრდელთა და ქართლის დიდებულთა ნებით გრიგოლი მღვდლად აკურთხეს, ხოლო შემდეგ, როცა მისი ეპისკოპოსად კურთხევა განიზრახეს, მან ფარულად მიატოვა ქართლი და VIII საუკუნის 80-იან წლებიდან კლარჯეთში დაიწყო მოღვაწეობა. იგი ჯერ ოპიზაში ცხოვრობდა, შემდეგ ხანძთაში დასახლდა და საერო ხელისუფალთა დახმარებით გააჩაღა ფართო სამონასტრო მშენებლობა, რომელშიც ჩააბო თანამოღვაწეთა დიდი დასი.

გრიგოლ ხანძთელმა საფუძველი ჩაუყარა სამონასტრო ცხოვრებას ტაო-კლარჯეთში, მან ხანძთასა და შატბერდში ააგო მამათა, ხოლო გუნათელესა და მერეში - დედათა სავანეები; დასავლეთ საქართველოში დააარსა უბისის მონასტერი. გრიგოლ ხანძთელის ნაბაძვით მისმა მოწაფეებმა იწყეს მონასტრების მშენებლობა იშხანში, ბარეთელთაში, წყაროსთავში, ნეძვში და სხვაგან. გრიგოლ ხანძთელი ცხოველ მონაწილეობას იღებდა კლარჯეთის პოლიტიკურ ცხოვრებაში. IX საუკუნის 30-იან წლებში იგი კლარჯეთის მონასტერთა არქიმანდრიტად დაადგინეს. მისი ენერგიული ჩარევით გადააყენეს თბილისის ამირა საჰაკის აგენტი, ანჩის ეპისკოპოსი ცქირი.

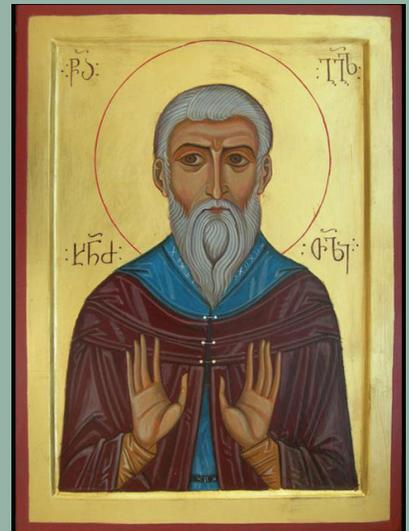
გრიგოლ ხანძთელმა დიდი როლი შეასრულა IX საუკუნის 50-იან წლებში ჯავახეთში მოწვეულ საეკლესიო კრებაზე, რომელმაც არსენ I-ის კათალიკოსად არჩევის კანონიერების საკითხი გაარჩია. მისი მხარდაჭერით არსენი დარჩა კათალიკოსად.

გრიგოლ ხანძთელის ძირითადი საცხოვრებელი ადგილი ხანძთა (აქედანაა მისი ზედწოდება) ქართული მნიგნობრობის მნიშვნელოვან კერად იქცა. გრიგოლ ხანძთელი იყო მის მიერ დაარსებულ მონასტრებში გაჩაღებული მრავალმხრივი კულტურულ-საგანმანათლებლო საქმიანობის სულისჩამდგმელი. გიორგი მერჩულის ცნობით, მას საბანძინდის მონასტრის წესის საფუძველზე თავისი ძმობის ნევრთათვის შეუდგენია ქტიტორული ტიბიკონი და შეუთხზავს ჰიმნოგრაფიული კრებული „სანელინდოი იადგარი“ - ლიტურგიკული კრებული მთელი წლისა. წმიდა გრიგოლი 102 წლისა გარდაიცვალა.

წმ. ზენონ იყალთოელი - მოხსენიების დღე - 29 ოქტომბერი

წმიდა ზენონ იყალთოელის ცხოვრების ამსახველმა წერილობითმა წყაროებმა ჩვენამდე ვერ მოაღწია. გადმოცემით ცნობილია, რომ ის იოანე ზედაზნელის მოწაფე, ერთ-ერთი ასურელი მამათაგანი იყო და VI საუკუნის შუა წლებში მოღვაწეობდა ჯერ ზედაზნის, შემდეგ კი თავისსავე დაარსებულ იყალთოს მონასტერში. დასაფლავებულია იქვე, მაცხოვრის ხელთუქმნელი ხატის სახელობის ტაძარში.

ზენონ იყალთოელის მოღვაწეობამ ხელი შეუწყო კახეთში ქრისტიანული ეკლესიის განმტკიცებას. მისი ცხოვრების აღმწერელი თხზულება შემონახული არ არის. ზენონ იყალთოელი იხსენიება ზედაზნელის ცხოვრებაში.

კათოლიკე ეკლესია საქართველოში (საბჭოთა პერიოდი 1921-1991)

1980- იანი წლები

გაგრძელება, დასაწყისი იხილეთ „საბა“, № 09 (297)

გასული საუკუნის 70-იანი წლებისათვის, 50 კათოლიკური ეკლესიის ნაცვლად, ორი ტაძარი მოქმედებდა - თბილისსა და ახალციხეში. ორ ტაძარს ემსახურებოდა მხოლოდ ერთი მღვდელმსახური, რომელსაც თბილისიდან გასვლაც კი აკრძალული ჰქონდა და კიდევ ერთი არალეგალურად მცხოვრები მონაზონი. მაგრამ ერთი მნიშვნელოვანი ფაქტორი არსებობდა, რომელიც კათოლიკე მრევლს დანარჩენი მორწმუნეებისაგან გამოარჩევდა: მიუხედავად იმისა, რომ მღვდელმსახურების გარეშე დარჩენილი ტაძრები დაკეტილი იყო, საბჭოთა პროპაგანდა ყოველმხრივ უპირისპირდებოდა კათოლიკეებს და მათ „ვატიკანის აგენტებს“ უწოდებდა, სამხრეთ საქართველოს იმ სოფლებში, სადაც კათოლიკური აღმსარებლობის მორწმუნეები სახლობდნენ (იმის მიუხედავად, ლათინურ წესს მიეკუთვნებოდნენ ისინი თუ სომხურს), თითქმის ყველამ შეინარჩუნა თავისი რწმენა, კათოლიკური ტრადიციები. განსაკუთრებით მტკიცე რწმენით გამოირჩეოდნენ ქალბატონები, რომლებიც ფარულად თუ საჯაროდ ადასტურებდნენ თავის კათოლიკურ მრწამსს. „კოლხოზებში“ აუცილებელი და მომქანცველი შრომიდან თავისუფალ დროს, ოჯახსა თუ გაუქმებულ ტაძრებში საეკლესიო რიტუალებს ასრულებდნენ, განსაკუთრებულ ყურადღებას კი სავარდის ლოცვებს უთმობდნენ.

თამამად უნდა ითქვას, რომ სავარდის ლოცვის ერთად შესრულების ტრადიციამ, 50 წლიანი რეპრესიებისა და საეკლესიო ცხოვრების წყვეტის მიუხედავად, საქართველოში მცხოვრებ ქრისტიანებს კათოლიკური იდენტობა შეანარჩუნებინა.

1975 წელს, როდესაც საბჭოთა კავშირმა ჰელსინკის დასკვნით აქტს ხელი მოაწერა და ადამიანის უფლებების დაცვის აუცილებლობა აღიარა, საბჭოთა კავშირში გაჩნდა დისიდენტური ჯგუფები, რომლებმაც თავიანთ მიზნად დაისახეს საბჭოთა რეჟიმის მიერ ადამიანის უფლებების, მათ შორის, სინდისის თავისუფლების, დარღვევების წინააღმდეგ ბრძოლა. სულ მალე, საქართველოშიც ყალიბდება დისიდენტური მოძრაობა, რომლის ლიდერები საბჭოთა რეჟიმის მხრიდან სინდისის თავისუფლების დარღვევების შესახებ მოპოვებულ ინფორმაციებს მღვდელ იან სნეჟინსკისთან უცხოეთიდან სტუმრად ჩამოსულ სასულიერო პირებს გადასცემდნენ. თბილისის წმ. პეტრე და წმ. პავლე მოციქულთა ტაძარში წმიდა ნირვას სშირად ესწრებოდნენ არა მხოლოდ დისიდენტები, არამედ კულტურის, მეცნიერების, ხელოვნების წარმომადგენლები, რომელთაც ამბიონიდან თავისუფალი სიტყვის მოსმენა სურდათ. ცხადია, არც ხელისუფლების წარმომადგენლებს ეძინათ და საბჭოთა კანონმდებლობის დარღვევისათვის ტაძრის წინამძღვარი არაერთხელ დაუჯარიმებიათ. თუმცა, მათ ვერ მოახერხეს, რომ არასასურველი მღვდლისათვის საქმი-

ანობა შეეჩერებინათ. თბილისელი კათოლიკეების სასახელოდ უნდა ითქვას, რომ ორი ათწლეულის მანძილზე, მიუხედავად სამართალდამცველების დიდი მცდელობებისა, ვერცერთი მორწმუნის გადაბირება და თავიანთ სამსახურში ჩაყენება ვერ შეძლეს. პატრ იანის ხასიათის სიმტკიცისა და გაბედულების დასახასიათებლად, ერთ შემთხვევას გავიხსენებ: პირველი ფაქტი 1986 წელს მოხდა, როდესაც თბილისში საბჭოთა კავშირის რელიგიების საქმეთა საბჭოს მაშინდელი თავჯდომარე, ხარჩევი ჩამოვიდა. იგი ადგილობრივი ხელისუფლების წარმომადგენლებს შეხვდა, მისცა მითითებები, თუ როგორ უნდა წარემართათ მუშაობა რელიგიურ ორგანიზაციებთან, „პერესტროიკის“ პოლიტიკიდან გამომდინარე; შემდეგ ძირითადი კონფესიების სამრევლოები მოინახულა; მოსკოველ სტუმარს ყველგან დიდი მონივნითა და რიდით ხვდებოდნენ. იგი კათოლიკე ეკლესიასაც ესტუმრა. თანმხლებ მოხელეებთან ერთად ტაძარი დაათვალიერა და წინამძღვარს ყურში რალაც ჩასჩურჩულა. პასუხად პატრმა იანმა გაბრაზებული სახით საჩვენებელი თითი დაუქნია. დაბნეულ ხარჩევს არაფერი უთქვამს, ისე გამოვიდა ტაძრიდან. უხმოდ გამოყვნენ კიდევ უფრო დაბნეული თანმხლები პირები. მეორე დღეს ცნობის-მოყვარეობამ მძლია და პატრ იანს მისი აღშფოთების მიზეზი ვკითხე. „ეგ არ არის წესიერი კაცი, მკითხა, აღსარებაზე მორწმუნეები რას გეუბნებიანო“, — ასეთი იყო მისი პასუხი. მერე

სულ ვფიქრობდი, განა კიდევ რამდენი მართალი მღვდელია, რომელსაც ექნება გამბედაობა, ქვეყანაში ყველაზე დიდ მოხელეს ასე პრინციპულად უპასუხოს-მეთქი.

1988 წელს, გორბაჩოვისეული „პერესტროიკის“ ზენიტში, თბილისში აშშ-სა და საბჭოთა კავშირს შორის ე.წ. „მეგობრობის ხიდების“ ერთ-ერთი ეტაპი ტარდებოდა. ფორუმი ეძღვნებოდა რწმენის თავისუფლებას. შეხვედრის ორგანიზებისათვის თბილისში მოსკოვის საპატრიარქოს საგარეო საქმეთა განყოფილების ხელმძღვანელი, მიტროპოლიტი იუვენალი ჩამოვიდა. რელიგიების საქმეთა განყოფილებაში ყველა კონფესიის წარმომადგენელი შეკრიბეს. მოსკოველი მეუფე საეროებსაც და სასულიეროებსაც, სერიოზული და მკაცრი სახით, სხვადასხვა დავალებას აძლევს. აშკარად იგრძნობოდა, რომ ის ყველაფრის ხელმძღვანელი იყო. შემოდის პატრიარქი იანი. უცებ შეიცვალა მეუფე, გაიბადრა, მოლბა, ღიმილით შეეგება კათოლიკე მღვდელს და თხოვნით მიმართა, ამერიკა-საბჭოეთის საზღვრებში შეხვედრა და, ამჯერად, ბერძნული წესის უკრაინელი კათოლიკეების პრობლემას ნუ დააყენებთ, ეს ის ფორმატი არ არისო; გადაცემის შემდეგ რამდენიც გინდა გვაკრიტიკეთო. გაელიმა პატერ იანს: მე ჩემი ეპისკოპოსის რწმუნება მაქვს მონაწილეობაზე და მას არც უთქვამს, ამ პრობლემაზე ისაუბრო.

1989 წელი ასევე მნიშვნელოვანია მოსკოვისა და კათოლიკე ეკლესიისათვის, როგორც საბჭოთა სისტემის რღვევის დასაწყისი. თავისი ერთ-ერთი ყველაზე ცნობილი თეოლოგიური წიგნის - „შესავალი ქრისტიანობაში“- 2000 წლის გამოცემის წინათქმაში,

მომავალი პაპი ბენედიქტ XVI, იმჟამად კი რწმენის კონგრეგაციის თავმჯდომარე, კარდინალი იოზეფ რატცინგერი, წერს: „1989 წელმა ევროპაში სოციალისტური რეჟიმის მოულოდნელი ნგრევა მოიტანა, რომელმაც განადგურებულ მინათა და დასახიჩრებულ სულთა სავალალო მემკვიდრეობა დატოვა. ვინც ელოდა, რომ ქრისტიანული ხარების ახალი დრო დადგა, მოტყუვდა. მიუხედავად იმისა, რომ მთელ მსოფლიოში მორწმუნე ქრისტიანთა საერთო რაოდენობა არ არის მცირე, ქრისტიანობამ მაინც ვერ მოახერხა ამ ისტორიულ ჟამს, თავი ეპოქალურ ალტერნატივად წარმოეჩინა. მარქსისტული მოძღვრება, სრულიად სხვადასხვა ინსტრუმენტული ვარიაციებით, მიიჩნეოდა როგორც ერთადერთი ეთიკურად მოტივირებული და, ამავდროულად, მომავლისაკენ მეცნიერული მსოფლმხედველობის თანხმობით გზის მაჩვენებელი. ამიტომ 1989 წლის შოკის შემდეგაც, ის (მარქსიზმი) უკვალოდ არ გამქრალა“.

9 აპრილის მშვიდობიანი მიტინგის მონაწილეთა დარბევის დროს ქიმიური აირით მონამულთა დასახმარებლად და სასწრაფოდ, 1989 წლის ივნისში, ცნობილი მხატვრის, ზურაბ წერეთლის ინიციატივით, მოსკოვში ვიზიტად მყოფი დედა ტერეზა თბილისს ესტუმრა. ნობელის პრემიის ლაურეატის და თავისი უანგარო ქველმოქმედებით მსოფლიოში სახელგანთქმული მონაზვნის სტუმრობა ქართული საზოგადოების ეროვნული სულისკვეთების აღიარება და სოლიდარობის შესახებ იყოს. ასევე, საქართველოს შესახებ იმხანად არსებული ინფორმაციული ვაკუუმის გარღვევის საქმეში საუკეთესო საშუალებას წარმოადგენდა. დედა ტერეზა დაესწრო სრულიად საქართ-

ველოს კათოლიკოს-პატრიარქის მიერ აღვლენილ ღვთისმსახურებას სიონის საპატრიარქო ტაძარში. უწმიდესმა ილია II-მ დედა ტერეზა ორდენით დააჯილდოვა. წირვის დამთავრების შემდეგ, ეროვნული მოძრაობის ლიდერები - მერაბ კოსტავა და ზვიად გამსახურდია დედა ტერეზას შეხვდნენ და მასთან სამახსოვრო ფოტო გადაიღეს.

თბილისში ვიზიტისას დედა ტერეზამ თავისი საქველმოქმედო ორდენის ოთხი მონაზონი დატოვა. ფაქტობრივად, 1989 წლის ივნისიდან თბილისში ფუნქციონირება დაიწყო პირველმა საქველმოქმედო ორგანიზაციამ. დედა ტერეზას ორდენის გავლენით, სულ მალე, თბილისში საერო საქველმოქმედო ორგანიზაცია „კათარზისი“ დაფუძნდა. თუმცა, უნდა აღინიშნოს, რომ დედა ტერეზას „მონაზვნების ორდენი“ პირველი საქველმოქმედო ორგანიზაცია და, ამავდროს, პირველი კათოლიკური ორდენია საქართველოს უახლეს ისტორიაში.

დედა ტერეზას ორდენის მონაზვნებს სხვადასხვა დროს სტუმრობდნენ თბილისში ვიზიტად მყოფი უცხოელი სტუმრები: 1991 წელს - წმიდა საყდრის სახელმწიფო მდივანი, კარდინალი აგოსტინო კაზაროლი, ხოლო 1994 წელს - პაპის აღმოსავლეთის ეკლესიების კონგრეგაციის პრეფექტი, კარდინალი აკილე სილვესტრინი. 1999 წლის 8 ნოემბერს ქალაქის ერთ-ერთ ძველ უბან ავლაბარში მონაზვნების სახლის გახსნას თავად რომის პაპი იოანე პავლე II დაესწრო.

სიმბოლური გახლდათ შესტი რომის პაპისა, რომელმაც თბილისში ვიზიტის დროს სწორედ დედა ტერეზას ორდენის მონაზვნების სახლში გაათია ღამე.

ეგნატესეული მიდგომა პოლიტიკაში ქრისტიანის მონაწილეობისადმი:

ჩვენ ვცდილობთ ვიპოვოთ ღმერთი ყოველივეში

თუმცა კათოლიკე ეკლესიას არ აქვს საკუთარი პოლიტიკური პროგრამა, რამდენადაც ღვთის სამეუფოს ჩანასახს წარმოადგენს დედამიწაზე, მაგრამ არსებობს გარკვეული პრინციპები, რომლითაც უნდა ხელმძღვანელობდეს ქრისტიანი საზოგადოებრივ ცხოვრებაში, მათ შორის, აქტიურად მონაწილეობდეს პოლიტიკაში.

პაპ ფრანცისკეს მოწოდება, გამოვცადოთ ჩვენი რწმენა საზოგადოებრივ ცხოვრებაში, ეხმარება ეგნატესეულ ღირებულებებს: ჩვენ ვცდილობთ ვიყოთ „ქალები და მამაკაცები სხვა ადამიანთათვის“, განსაკუთრებით მათთვის, ვინც საზოგადოებისაგან გარიყული აღმოჩნდა. 2016 წელს ჩატარებული იესოს საზოგადოების 36-ე გენერალური კრება მოუწოდებდა იეზუიტებსა და ერისკაცებს, ერთად ემუშავათ შერიგებისა და სამართლიანო-

ბის ხელშესაწყობად, ვინაიდან „გვესმის, როგორ მოგვიწოდებს ქრისტე კვლავ სამართლიანობისა და მშვიდობის მსახურებისაკენ“. ჩვენ შთაგვაგონებს იეზუიტთა თაობა, დაწყებული წმიდა ეგნატედან და მის პირველ თანამოაზრეთაგან, რომლებიც ცდილობდნენ ეცხოვრათ, როგორც „მჭვრეტელთ ქმედებაში“, თავიანთ რწმენაზე დაყრდნობით, რათა

პრიორიტეტებით (GAP) - იეზუიტთა მსახურების ოთხი ნიშნით. მრავალწლიანი პროცესის შედეგი იესოს საზოგადოების ყოველმხრივ შეცნობისა, პაპ ფრანცისკეს მიერ მოწონებული და გამოქვეყნებული მთავარი წინამძღვრის მ. არტურო Coca SI-ის მიერ, სამოციქულო პრიორიტეტები - კარგი საფუძველია საზოგადოებრივ სივრცეში ჩვენი რწმენის გააზრებისა და პრაქტიკისათვის.

ოთხი გლობალური სამოციქულო პრიორიტეტი:

1. თანხლება სულიერ შეცნობასა და სულიერ ნერთნებში.
2. გარიყულთა, ლატაკთა, დაუცველთა, მიტოვებულთა გვერდით ყოფნა, რომელთაც საზოგადოება მიიჩნევს უღირსად, შერიგებისა და სამართლიანობისადმი მსახურება.
3. ჩვენს საერთო სახლზე ზრუნვა.
4. გავუძღვეთ ახალგაზრდებს იმედით სავსე მომავლის გზაზე.

GAP-ის ჩამონათვალი გვიჩვენებს, რომ მრავალი რამის შეთავაზება შეუძლიათ საზოგადოებრივი ცხოვრებისათვის, ჩვენ მივმართავთ მათ, რათა ვიმსჯელოთ პოლიტიკურ პროცესებში მონაწილეობაზე ეგნატესეული სულისკვეთებით. დაე, ხელი შეუწყონ საუბარს და განაახლონ გულწრფელი ინტერესი სამოქალაქო აქტიურობისა ეგნატესეულ ოჯახში, დაწყებული სკოლებიდან, კოლეჯებიდან და უნივერსიტეტებიდან, დამთავრებული სამრევლოებით, სოციალური ცენტრებითა და პროვინციული დაწესებულებებით, იეზუიტთა საზოგადოებითა და მსახურების სხვა სახეობებით, რომლებიც შთაგონებულნი არიან იეზუიტური ტრადიციებით.

კითხვა განსჯისათვის: რას

აქტიურად მიელოთ მონაწილეობა ამქვეყნიურ ცხოვრებაში, და არა განდგომოდნენ მას.

მონაწილეობა საზოგადოებრივ ცხოვრებაში, შთაგონებული ამ ღირებულებებით და ღვთისადმი რწმენით, რომელიც განსაკუთრებულად ზრუნავს ყველაზე გაჭირვებულებზე, გვაძლევს შესაძლებლობას, სასარგებლო წვლილი შევიტანოთ პოლიტიკაში.

ჩვენი მოსაზრებები პოლიტიკური აქტივობის შესახებ ყალიბდება გლობალური სამოციქულო

ნიშნავს ჩემთვის, ვიყო მოწოდებული საჯაროდ ჩემი რწმენის გამოსაცდელად?

ჩვენ ვცდილობთ ვიპოვოთ ღმერთი ყოველივეში, მათ შორის, პოლიტიკაში

„ადიდებთ უფალს საკვების მიღების წინ. კარგია“, - გამოგვცემს გილბერტ კიტ ჩესტერტონი თავის მოსაზრებას, რომელიც ეთანხმება წმიდა ეგნატე ლოიოლას მტკიცებას, რომ ღმერთი მყოფობს ყოველივეში, - „მაგრამ მე ვაკურთხებ ღმერთს კონცერტისა და ოპერის, სპექტაკლისა და პანტომიმის დაწყებამდე, მანამდე, ვიდრე გადავშლი წიგნს; ვიდრე გავაკეთებ ესკიზს, ვიდრე დავიწყებ ხატვას, ცურვას, ფარიკაობას, კრივს, ვიდრე გავისეირნებ, დავუკრავ, ვიცეკვებ, ვაკურთხებ მანამ, ვიდრე სამელნეში ჩავანებ კალამს.“ შეგვიძლია ამ ჩამონათვალს დავამატოთ ჩვენი პოლიტიკური ცხოვრება, დარწმუნებულებმა ღვთის განუწყვეტელ მოქმედებაში ამქვეყნად, მაშინაც კი, თუ ეს ყოველთვის არ გვახსოვს, ან როცა ღვთის მყოფობა მაშინვე ცხადი არ არის.

თუ ჩვენი სამოქალაქო აქტიურობა რჩება ღიად ღვთის ძიებისათვის პოლიტიკურ მოძრაობაში, მაშინ ის განსხვავდება იმ ბნელი სულისაგან, რომელსაც ხშირად ვხვდებით ახალ ამბებსა და სოციალურ ქსელებში. შესაძლოა, მიგვეღწია ისეთივე შედეგისათვის, როგორც მიიღწევა სინდისის ყოველდღიური გამოცდით: უფრო ღრმა მადლიერება, უფრო ღრმად შეცნობა ღვთისა მოულოდნელ ადგილას, საკუთარ ნაკლოვანებათა მორჩილად აღიარება, დანდობა გულმონყალე ღვთის ღმობიერებაზე, რაც გვეხმარება სულიერ ზრდაში. ეს ყველაფერი სული წმიდის ძღვენი, რომელიც დიდ სარგებლობას მოუტანს პოლიტიკურ ცხოვრებას.

ყოველივეში ღვთის ძიების ერთგული სურვილი - აი, რას მი-

ვყავართ, უწინარესად, პოლიტიკურ ცხოვრებაში.

ჩვენი სამოქალაქო მონაწილეობის საფუძველია თითოეული ადამიანის ღირსების აღიარება, რადგან ყოველი ჩვენგანი ღვთის მსგავსად შეიქმნა და ქრისტეს ხატებას ატარებს: ჩასახვის მომენტიდან ბუნებრივ სიკვდილამდე და მათ შორის ყველა ეტაპზე.

ფიქრისა და განსჯისათვის:

ჩანს, რომ პოლიტიკაში ღვთის ძიება მარტივი არ არის. როგორ ღოცვას და სულიერ გამოცდილებას შეუძლია დამეხმაროს, ვიხილო თუ როგორ მოქმედებს ღმერთი ამ გარემოში?

ჩვენ ყურს ვუვდებთ გარიყულებს და შევიცნობთ დროის ნიშნებს

ეს „ორმაგი ყურისგდება“ აყალიბებს ჩვენს პოლიტიკურ პრიორიტეტებსა და მოქმედებას.

პოლიტიკურ საქმიანობაში სოციალური სამართლიანობისათვის მუშაობის სურვილი იბადება ღარიბ და სუსტ ადამიანებთან მჭიდრო ურთიერთობის შედეგად.

მეგობრობა გარდაგვექმნის და გვსურს არა მხოლოდ დავეხმაროთ, არამედ ერთად ვიმუშაოთ იმ სოციალურ სტრუქტურათა შესაცვლელად, რომლებიც ავიწროებენ ჩვენს მეგობრებს.

გამოსვლის წიგნში ღმერთს ესმის მონობაში მყოფ ისრაელიანთა გოდება და მათი გულისთვის ერევა ისტორიაში. ღვთის განსაკუთრებული სიყვარული ჩაგრულთადმი მუდამ უნდა იყოს ჩვენს გულსა და გონებაში, რაც აყალიბებს ჩვენს პოლიტიკურ პრიორიტეტებს. ჩვენ ვაფასებთ ეკონომიკას არა იმით, თუ როგორ ემსახურება ის საზოგადოების მაღალ ფენას, არამედ მატერიალურად ღარიბ ადამიანებს.

მარგარეტ სილფი, თავის წიგნში „ქრისტეს თანამგზავნი: ეგნატესული სულიერება ყოველდღიურ ცხოვრებაში“, წერს გარემომცველი სამყაროს ყურადღებით მოსმენის შესახებ „დროის ნიშანთა შეცნობის“ საშუალებით.

„დროის ნიშანთა შეცნობა, - წერს სილფი, - გულისხმობს უშუალოდ საზოგადოების გარეგნულ სახეში ღრმად დაფარულ უხილავ დინებებთან შეხებას, და ამ სიღრმეში იმის შეცნობას, თუ რას მივყავართ უფრო სრულ ადამიანურობამდე და რა აკნინებს მას.

თითოეული ჩვენგანი პოტენციური მისტიკოსი და წინასწარმეტყველია.

მისტიკოსი გრძნობს, თუ რა ხდება სინამდვილეში საგანთა ზედაპირის ქვეშ, ამჩნევს ღვთაებრივს ჩვეულებრივს შორის და ღვთის თვალთ უყურებს სხვა ადამიანებს. წინასწარმეტყველი იზიარებს მისტიკოსის ხედვას, ეწინააღმდეგება ყველაფერს, რაც საფრთხეს უქმნის კაცობრიობის მოძრაობას სიცოცხლის სისავსისაკენ, და მხარს უჭერს ყოველივეს, რაც აღორძინებს და განამტკიცებს ამ მოძრაობას.

მისტიკოსისა და წინასწარმეტყველის სახე ჩვენს შინაგან სამყაროში ენმანება იეზუიტთა გადაწყვეტილებას, ვიყოთ „მჭვრეტელნი ქმედებაში“. ჩვენ ვხედავთ ქრისტეს ხატებას მათში, ვინც, საზოგადოებისგან გარიყული, იტანჯება, და დიდ ყურადღებას ვუთმობთ საზოგადოებრივ ძალებს, რომლებიც აყალიბებენ ჩვენს საზოგადოებას. გამომდინარე ამ ორმაგი ყურისგდებიდან, ჩვენ განვსაზღვრავთ ჩვენს პოლიტიკურ პრიორიტეტებს. შეცნობას კი მივყავართ წინასწარმეტყველურ საქმიანობამდე.“

ფიქრისა და განსჯისათვის:

რომელი საზოგადოებრივი ძალა ემუქრება ადამიანის სიცოცხლესა და ღირსებას დღეს ყველაზე მეტად? როგორ მოვახდინო მათზე ზეგავლენა - ჩემს ცხოვრებაში და საზოგადოების ცხოვრებაში სხვა ადამიანებთან თანამშრომლობის გზით?

**ლიაკვანი
ბეჰა ჩილინგარაშვილი**

გამარჯობა.

გთხოვ, უბრალოდ ნუ ჩაიკითხავ.

მინდა, თითოეულ კითხვას გასცე პასუხი შენს გონებაში.

არ ვიცი, ახლა როგორ ხარ, ან ცხოვრების რა ეტაპზე იმყოფები, მაგრამ მინდა, დაფიქრდე:

სწორი მიმართულებით მიდიხარ?

რა გადანწყვეტილების მიღებასაც აპირებ, ბოლოს რა შედეგამდე მიგიყვანს?

ეს შედეგი რა გავლენას მოახდენს სხვებზე?

შენი ქმედებები სხვადასხვა შედეგის მომტანია შენს ცხოვრებაში და რასაც დათესავ, იმას მოიმკი.

მინდა შეგახსენო, რომ ეს ცხოვრება გარდაცვალებით არ მთავრდება. შენი შინაგანი მოთხოვნილება მარადიული სიცოცხლისა ბუნებრივია, რადგან შემოქმედმა თვით მარადიულობა ჩადო ჩვენში.

სწორედ ამიტომ, ბრძნული გადანწყვეტილება იქნება, თუ შენს ცხოვრებას მარადიული პერსპექტივით განიხილავ. ჩვენი ცხოვრების წესი განსაზღვრავს, უფალთან ვიქნებით თუ მის გარეშე. ამისთვის კი სიბრძნეს თავად უფლის სიტყვიდან უნდა ვიღებდეთ.

ადამიანები, რომლებიც ისმენენ უფლის სიტყვას და აღასრულებენ მას, იესომ კეთილგონიერ კაცს შეადარა, რომელმაც სახლი კლდეზე აიშენა. მოვიდა წვიმა, გადმოსკდნენ მდინარეები, ამოვარდნენ ქარები და ეკვეთნენ იმ სახლს, ის კი არ დაეცა, რადგან კლდეზე იყო დაფუძნებული.

ხოლო, ადამიანები, რომლებიც მხოლოდ ისმენენ უფლის სიტყვას, მაგრამ არ აღასრულებენ მას, იესომ შეადარა უგუნურ კაცს, რომელმაც სახლი ქვიშაზე აიშენა. მოვიდა წვიმა, გადმოსკდნენ მდინარეები, ამოვარდნენ ქარები და ეკვეთნენ იმ სახლს. დაეცა იგი, და ფრიად დიდი იყო მისი დაცემა (მათეს სახარება 7:24-27).

ეს სახლი ჩვენი ცხოვრებაა. მაცხოვარი არავის შეჰპირებია ია-ვარდებით მოფენილ ცხოვრებას, სადაც პრობლემები არ იქნება. მან თქვა, რომ ცხოვრებაში გასაჭირი უფლის სიტყვის აღმსრულებელსაც შეხვდება და მასაც, ვინც არ აღასრულებს. მაგრამ ამ გასაჭირიდან როგორ გამოვალთ, დამოკიდებულია იმაზე, თუ რა იყო ჩვენი ცხოვრების საძირკველი, რაზე ვაშენებდით მას.

ვინც უფლის სიტყვის მიხედვით ცხოვრობს, უფალი მას მარადიული სიცოცხლით ასაჩუქრებს.

ნუ შეგეშინდება განსაცდელის, რადგან უფალია შენთან! ის გაგაძლიერებს და გამოგიყვანს ყველა სირთულიდან! მიენდე მას. იესო ქრისტესთან ერთად ცხოვრება გაცილებით უმჯობესია, რადგან ის მიგიძღვის წინ, ის არის შენი საძირკველი, შენი იმედი; შენი ამავსებელი სიყვარულით, მშვიდობით, მაღლით.

დაე, უფლის სიტყვა გახდეს შენი ცხოვრების შეურყეველი საძირკველი, ერთგული მეგობარი, სიბრძნის წყარო და მარადიული სიცოცხლის მომცემი!

იხილე სახარების განმარტება ჩვენს გვერდზე. შენი მეგობრები ჯგუფიდან „ქრისტეს კვალდაკვალ“

ჩვენი ეკლესიის ცხოვრება

ოქტომბერი – მისიონერთა თვე

- 4 ოქტომბერი – მ. იან სნეჟინსკის გახსენება (+2011)
- 5 ოქტომბერი – წმ. ფაუსტინა კოვალსკა, რუსთავის ეკლესიის დღეობა
- 7 ოქტომბერი – სავარდის ღვთისმშობელი, რაბათის ეკლესიის დღეობა
- 9 ოქტომბერი – მ. პეტრე ხარისჭირაშვილის გახსენება (+1892)
- 16 ოქტომბერი – წმ. ჯუზეპინა ვანიჩი, წმ. კამილოს ასულთა დამაარსებელი
- 18 ოქტომბერი – მისიონერთა მსოფლიო დღე, შესანიერი მისიებისათვის
- 24 ოქტომბერი – ნ. ჯუზეპე ბალდო, წმ. იოსების მცირე ასულთა დამაარსებელი
- 25 ოქტომბერი – მ. გაბრიელ ასლანიშვილის გახსენება (+1930)
- 28 ოქტომბერი – წმ. სიმონ და წმ. იუდა მოციქულნი, სოხუმის ეკლესიის დღეობა

ტრენინგები ეკლესიის სოციალური სწავლების შესახებ

საბას უნივერსიტეტში გასულ წელს დაფუძნდა ეკლესიის სოციალური სწავლების ცენტრი, რომლის მიზანია ეკლესიის სოციალური სწავლების პოპულარიზაცია როგორც საუნივერსიტეტო სივრცეში, ასევე, ფართო საზოგადოებაში. ამ მიზნით დაიგეგმა მთელი რიგი ღონისძიებები (სემინარები, ლექციები, კონფერენციები), და სოციალურ საკითხებთან დაკავშირებით ენციკლიკებისა და ეკლესიის ძირითადი დოკუმენტების თარგმნა და გამოცემა.

ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი ღონისძიება, რომლის განხორციელებაც უცხოელი პროფესორების ჩართვით დაიგეგმა, არის ტრენინგთა ციკლი, რომელიც მარტისა და ივნისის თვეებში უნდა ჩატარებულიყო. თუმცა კორონაპანდემიის გამო იგი გადაიდო შემოდგომამდე. ახლა გეხმიანებით და გაცნობებთ, რომ 2-3 ოქტომბერს დავიწყებთ ამ ტრენინგებს.

მთავარი რედაქტორი: მ. გაბრიელ ბრეგანტინი CSS

სარედაქციო კოლეგია: ნუგზარ ბარდაველიძე, ვერიკო ნოზაძე, შორენა პარუნაშვილი, მერაბ ლაღანიძე, ციცილო ხითარაშვილი
 ტექნიკური მხარდაჭერა: მღვდ. მიხეილ სურმავა, თამარ სტეფნაძე

მისამართი: ჟურნალ „საბას“ რედაქცია, გია აბესაძის ქ. №4ა 0105, თბილისი, საქართველო;

E-mail: sabamedia@gmail.com; www.sabamedia.net; www.facebook.com/sabamedia/

რეგისტრაციის №1853, დაარსდა 1994 წ. მანანა ანდრიაძის მიერ, © „საბა“, 2020.